З циліндром у руці зайшов він в ательє
Що в вищих сферах тон на моди задає
Диктатор комерсант що творить все таке нам
Здіймав там голови шикарним манекенам

Пливли туди й сюди стострумені юрби
І тіні по землі стелили безлюбовні
А в темні небеса озер сяйливих повні
Злітали зграї рук мов білі голуби

Я завтра попливу до дальньої Америки
І вже не повернусь вілтіль
Як збагатять мене оті ліричні прерійки
По рідних вулицях водить незрячу тінь

Нехай із Індії вертається солдат
Розпродав спекулянт душі моєї жевриво
А я у модному засну собі під деревом
Де мавпи і птахи безгамірні сидять

І манекени тут хто фрак а хто маніжку
Замовив лорд якийсь не викупив і вмер
Із себе скинули й значну діставши знижку
Він одягнувсь неначе мільйонер

На вулиці роки
Ішли мов каторжани
Заковані в кайдани
Дивились на шибки

І дні якісь були вдовецькі високосні
Криваві п'ятниці з суботами навпіл
Тягучі поминки а небеса незносні
Весь час лили дощі циганські і сліпі

В осінньому порту під вітру вокалізи
Як руки юрб вплелись у листопад лісів
Поставив він на палубі валізу
І сів

Вже океан йому вологі поцілунки
У пелехи ліпив навіюючи ляк
А з емігрантів хто тягнув до міста руки
А хто ридаючи навколішках закляк

Він довго ще дививсь як береги вмирали
Лише дитячий десь кораблик ледве мрів
Букетик упустив на воду хтось недбалий
І океан увесь буйнуючи зацвів

Хотілось би йому щоб той букет світивсь
Десь серед інших хвиль між зграй рибок танечних
Та вже із пам'яті відкільсь
Став ткатись килим-безконечник
Минулих мучених років

Щоб потопить мов бліх тих ткаль неприторенних
Допитливих на всі гріхи святош
Він з морем заручивсь як дож
Під гук новітньої безмужньої сирени

О море ринь у ніч До ранньої доби
Акули зирили жадібними очима
На трупи днів що їх черва зірок точила
Між бурхотом валів і скалками клятьби